

Richard Whittington en zijn kat.

Zeer lang geleden stapte zekeren morgen een knaap van een tiental jaren de stad Londen binnen.

Aan zijn kleederen, en schoenen vooral, kon men wel zien, dat hij reeds een langen tocht achter den rug had.

Richard Whittington — zoo heette de jongen — was een wees. Zijn vader had den dood op zee gevonden; eenige weken geleden was zijn moeder na een langdurige ziekte gestorven.

Richard besloot toen naar Londen te gaan, want men had hem gezegd, dat daar alleen rijke menschen woonden en de huizen en straten van zilver of goud waren.

Onze kleine reiziger gevoelde zich nu wel teleurgesteld, want waar hij thans stapte, zag hij kleine krotten, vuiler, armoediger nog dan de hutten van zijn dorp.

Hij troostte zich met de hoop, dat het verder in de stad wel anders zou zijn.

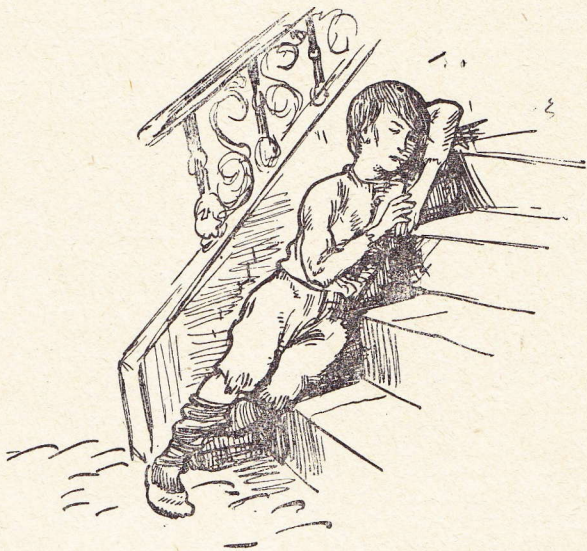
Nu, Richard bemerkte dan ook wel prachtige huizen, maar ze waren toch ook van steen gebouwd, en wat de straten betreft, deze waren in dien tijd maar ruw geplaveid.

Onze vriend was nu eenmaal te Londen en hij moest dus trachten werk te vinden.

O! aan menig huis klopte hij, om te vragen of men daar geen boodschapsjongen, houthakker, waterdrager of schoenpoetser noodig had, maar overal stuurde men hem weg.

En 's avonds viel de arme wees, doodelijk vermoeid zeer hongerig op de stoep van een groote woning neer.

De heer van dit huis vond den wees en wilde hem weg jagen, maar een meisje, dat bij hem was, zijn dochtertje, pleitte voor Richard, en de knaap mocht eindelijk binnen komen.

Hij moest nu zijn geschiedenis vertellen en zijn verhaal ontroerde den rijken heer en nog meer het meisje.

Richard mocht blijven, hij zou in de keu-

ken allerlei werk kunnen verrichten.

Of hij blij was!

De keukenmeid was echter een driftige vrouw, van wie Richard al dadelijk veel te verduren had.

In 't eerst verdroeg hij alle scheldwoorden en klappen geduldig, maar de feeks werd met den dag erger en mishandelde dikwijls den armen wees.

Richard kon dat leven niet langer lijden; hij zou ziek geworden zijn.

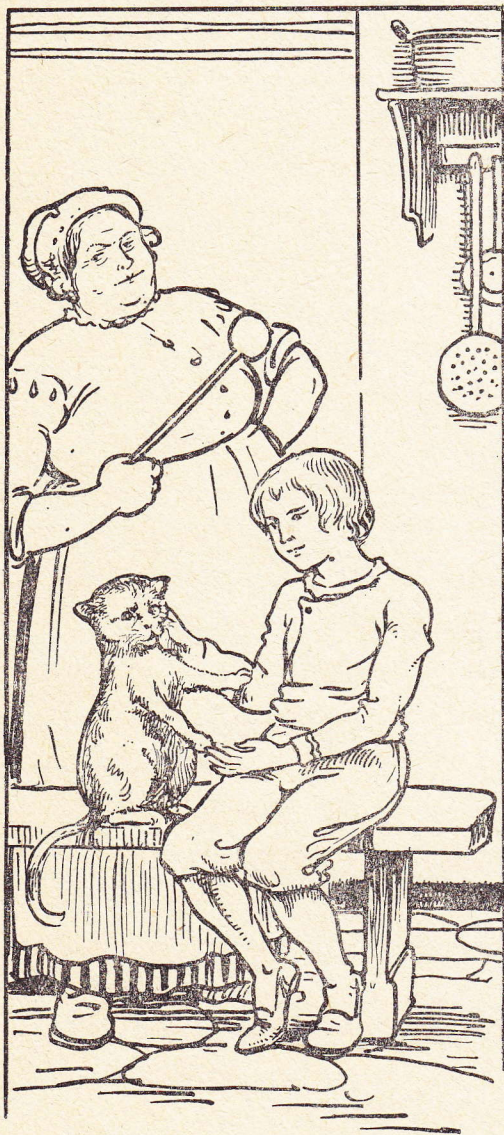
Klagen bij mijnheer wilde hij niet; hij besloot heen te gaan.

Zekeren avond verliet hij het huis, verliet ook Londen en trok den duisteren weg op. Waarheen? Hij wist het niet. Hij was weer de arme zwerveling van vroeger. De jongen werd dra zoo vermoeid, dat hij aan den kant van den weg in 't gras ging liggen om wat te slapen.

Plots was het of hij klokken hoorde luiden en o, wonder, deze spraken tot hem. Duidelijk beierden ze:

Keer weerom,
Whittington,
Lord Mayor van Londen!

De klokken voorspelden hem, dat hij Lord Mayor of burgemeester van Londen zou worden, dat was nu te gek om te gelooven. En toch besloot de knaap den raad der klokken te volgen. Hij keerde terug naar Londen en sloop het huis binnen, waar men nog niets van zijn afwezigheid bemerkte had.

Hij zou dan nog maar een tijdje de harde behandeling van de dienstmaagd verdragen, hopende dat er verbetering in zijn lot zou komen, al behoefde hij nu juist niet burgemeester van Londen te worden.

De keukenmeid kloeg voortdurend over de muizen, die in den kelder en in de etens-kast zooveel schade deden.

Zekeren morgen kwam Richard met een kat in de keuken en zei:

— Nu zult ge van de muizen geen last meer hebben. Ik heb deze kat van den melkboer gekregen. Ze is nog jong, maar kan toch al goed muizen vangen.

Poes bracht in den eersten tijd wat vrede tusschen de keukenprinses en haar jongen meester. Ze hechtte zich aan Richard, die ook blijde was

met dezen kameraad.

De kat deed goed haar best en de muizen verdwenen uit de woning.

Maar poes durfde ook wel eens van de melk snoepen of een stukje vleesch kapen en wekte daardoor den toorn op van de keukenmeid.

Deze was de muizenplaag al vergeten en sprak er van de kat nu maar te verjagen.

Richard hoopte, dat zij dit niet doen zou, want hij had het dier lief gekregen.

Zekeren dag had de kat weer vleesch geroofd en nu zei de dienstmaagd, dat ze het beest zou doodslaan.

Richard kende de feeks genoeg om te weten, dat dit geen looze bedreiging was.

Dien dag vertrok een der schepen van den heer des huizes, een groot koopman, die ook in de verre landen handel dreef. Als een vaartuig afvoer, was het de gewoonte, dat ieder die in dienst was van mijnheer, aan den kapitein wat medegaf, om het in den vreemde te verkoopen.

Wat zou Richard geven? Hij bezat niets.

— Geef uw kat, zei de meid, want anders doe ik ze toch dood!

De knaap begreep, dat hij alleen op deze wijze het leven van 't arme dier kon redden, en hij bracht poes naar 't schip.

't Afscheid viel hem zwaar, en 's avonds, in zijn bed, weende hij nog om het goede dier, dat zijn eenige kameraad was geweest.

Het schip moest een verre reis doen. Het kwam ook in een land, waar zwarten woonden. De kapitein ging hier aan wal en maakte kennis met den negerkoning die hem ter maaltijd noodigde.

De scheepsoverste, meenende hier nog wel zaken te kunnen doen, vergezelde den zwarten vorst, en onder hooge palmboomen werd de disch gespreid.

De spijsen zagen er lekker genoeg uit, maar van eten kwam er niet veel, want plotseling naderde een bende muizen, die in enkele oogenblikken het voedsel verslonden.

De koning bekleog zich over de plaag, waartegen hij niets vermocht.

Zeker, zijn dienaren sloegen genoeg muizen dood, maar dadelijk verschenen er andere, al even begeerig naar de spijsen.

— Wacht eens even, zei de kapitein, en hij stuurde een matroos naar boord, om Richards kat te halen.

Het maatje bracht het dier.

— Zet nu nog eens spijsen gereed, sprak de kapitein.

Dit werd ge-

daan en weer kwamen de muizen bij duizenden.

De kat sprong er heen, blazend en snuivend, en begon te bijten en te krabben.

Al de muizen renden weg.

— Nu kunnen we eten, hernam de scheepsbevelhebber lachend.

— Welk dier is dat? vroeg de vorst.

De kapitein beduidde hem, dat de kat een muizenvangster was.

De koning wilde poes koopen en bood er veel goud voor en de kapitein sloot deze voordeelige zaak.

Al dat goud was natuurlijk voor Richard, want deze had immers de kat medegegeven om ze in den vreemde te verkoopen, al zou hij haar veel liever gehouden hebben.

De wees woonde nog in het groote huis te Londen, maar had van de keukenmeid geen last meer.

Op voorspraak van zijn dochttertje had de koopman Richard op zijn kantoor genomen, en liet hem ook onderwijs geven.

Een ander leven voor den jongen, die het zich niet berouwde naar de klokken geluisterd te hebben, in dien somberen nacht toen hij gevlucht was voor de onbarmhartige keukenprinses.

Dikwijls nog dacht de knaap aan zijn kat, niet in 't minst vermoedend, hoe het dier zijn geluk had bewerkt.

't Duurde lang, eer het schip terugkeerde. Eindelijk werd de aankomst gemeld en kort daarop trad de kapitein het kantoor binnen.

Hij had voor zijn meester goede zaken gedaan, maar ook voor Richard.

Eerst vertelde hij het zonderling avontuur in 't negerland.

Richard Whittington was nu rijk. De koopman stelde hem voor eveneens handelaar te worden en de jongen volgde dien raad.

Natuurlijk moest hij eerst nog veel leeren, maar hij was ook nog jong.

Later werd Richard een groote koopman, die zelf schepen uitzond naar de vreemde landen.

Hij huwde met de dochter van zijn beschermer, het meisje, dat zich op dien kouden avond, toen hij moe en hongerig op de stoep lag, zich over hem had ontfermd.

Hij won de achting zijner medeburgers, en, neen, de klokken hadden niet te veel voorspeld toen zij in dien nacht beierden:

Keer weerom,

Whittington,

Lord Mayor van Londen.

Richard werd tot Lord Mayor of burgemeester van Londen gekozen en heeft die hooge betrekking waardig vervuld.

Veel van zijn geld gebruikte hij om het lot van ongelukkigen te verzachten. Zoo liet hij, immers zelf zoo vroeg wees, een groot weeshuis bouwen.

Altijd moesten er katten in zijn woning zijn en in 't stadhuis der Engelsche hoofdstad ziet men hem afgebeeld met een poes aan zijn zijde.

HEBT DE DIEREN LIEF

Lod. Opdebeeck Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

